

kom til at udrede Broderparten af den Lønforhøjelse, som burde gennemføres. Noget saadant kan naturligvis ikke være min Mening. „Hvor intet er, har Kejseren forloren sin Ret“, og det samme gælder for Jordemødre — dog med et Forbehold, idet Jordemødrene, hvor der intet er, kunne henvende sig til Kommunekassen og faa deres Hjælp vederlagt med et Beløb, som kendetligt overskrider Minimumstaksten. Jeg vilde i og for sig anse det for ønskeligt, om Jordemødrenes faste Lønning kunde normeres saa rundeligt, at vi kunne opretholde de for Smaakaarsfolk gældende lave Takster, men idet jeg gaar ud fra, at en saadan Lønningsforhøjelse ikke kan opnaas, maa jeg i det store og hele anse en Forhøjelse af samtlige Takster for ønskelig.

Jeg har her særlig dvælet ved Jordemødrenes Retfærdighedskrav paa at faa deres Erhvervsvilkaar forbedrede, men i Forbindelse hermed staar den alt paa-pegede Omstændighed, at der jævnlig viser sig Vanskelighed ved at faa de tarveligste Jordemødreembeder besatte. Fra Amtsraadene klages der derover, og jeg antager ogsaa, at adskillige Medlemmer fra deres Egn vide Besked om dette Forhold, som paafører Amtsraadene store Ulemper, og for hvilket Befolkningen maa undgælde. Det er gjort gældende, at denne Ulempe ikke skyldes den Omstændighed, at Jordemødrenes Kaar ere for tarvelige, men at Grunden dertil er den, at der uddannes og i det hele taget forefindes for faa Jordemødre. Herimod er der fra de paa-gældende faglige Autoriteter, Sundhedskommissionen og Jordemødereksamenskommissionen, nedlagt Indsigelse, idet det hævdes, at Antallet af Jordemødre er i og for sig tilstrækkeligt, men at det er den mere end tarvelige Lønning, som bydes paa Landet, der afskrækker dem fra at søge derud. Saa foretrække de at blive i Byerne, uanset, at der derved samles et uforholdsmæssigt stort Antal Jordemødre der. Overaccouchøren, Professor Leopold Meyer, har, som det forekommer mig, ret træffende karakteriseret Forholdet derhen, at Jordemødrene foretrække at sultefødes i Byerne, fremfor at dø af Sult paa Landet. I Forbindelse hermed hævdes det, at saafremt der blev tildelt Jordemødrene en passende og tidssvarende Løn for deres Gerning, vilde det ogsaa hurtigt vise sig, at Antallet af dem er tilstrækkeligt for Behovet. Jeg deler i det store og hele denne Opfattelse. Jeg tror ogsaa, at det efter en Lønningsforbedring vil vise sig,

at Antallet af Jordemødre er tilstrækkeligt, og jeg nærer ingen Tvivl om, at en saadan Lønningsforbedring vil vise sig at afhjælpe de nu bestaaende Vanskeligheder ved at faa Jordemødrebestillingerne besatte.

I Jordemoderforeningens Andragende er i første Række opstillet et Ønske om, at Jordemødrenes Ansættelse, Forflyttelse, Lønning og Pensionering maa henlægges under Staten, eventuelt under den Form, at Amternes nuværende Tilskud til Jordemødrene fikseres og indbetales til Statskassen. Det er mig ganske klart, at denne Ordning vil frembyde væsentlige Fordele for Jordemødrene, blandt andet ved at afhjælpe den Ulempe, at adskillige af Jordemødrene under den nuværende Ordning virke under et Slags Stavnsbaand, idet nemlig adskillige Jordemødre faa Lov til at hensidde hele deres Levetid i meget tarvelige Jordemoderpladser af den simple Grund, at Amtsraadene ikke tør forflytte dem, fordi de have en erfaringsmæssig begrundet Følelse af, at hvis den paagældende Bestilling ved Forflyttelse bliver ledig, vil det være overmaade vanskeligt atter at faa den besat. Jeg tror heller ikke, at der fra Amternes Side vil være noget væsentligt at erindre mod en saadan Ordning, der overfører hele Jordemodervæsenet til Staten. Hvis derfor den højtærede Justitsminister skulde være stemt for en saadan Ordning, vilde det sikkert vise sig at være en farbar Vej. Jeg kunde imidlertid tænke mig Muligheden af, at den højtærede Minister ikke følte sig tiltalt af denne Tanke, navnlig af Hensyn til Administrationens og Statskassens Tarv. Vi ere da stillede overfor det Spørgsmaal: Hvorfra skulle Pengene komme til den tilsigtede Lønningsforhøjelse for Jordemødre. Jeg ønsker Amtsrepartitionsfonden alt muligt godt, og jeg vil gerne gardere mig imod Beskyldninger for at ville gøre mig til Talsmand for Ønsker, hvis Virkeliggørelse kunde karakteriseres som et Attentat paa disse Fonds. Ikke desto mindre vil jeg hævde, at selv om Forholdene ordnedes saaledes, at disse Fonds kom til alene at udrede den Forbedring af den faste Løn, her er Tale om, vilde jeg dog mene, at denne Ordning var mere betimelig end den nuværende Ordning, som lader Jordemødrene undgælde for, at deres Lønninger ikke have holdt Skridt med Prisstigningen paa Livsfornødenheder eller med enhver anden Post, der figurerer paa Udgiftsiden, og i det hele taget med Tidens og Udviklingens Krav. Men hvor-